

CAS. III. Cujusdam oppidi Parochus conquestus est, quia die Sabbati Sancti in Ecclesia Regularium in eodem oppido commorantium pulsantur campanæ ante sonitum Ecclesiæ Parochialis. Q. an jure possit de hoc facto conqueri.

Respondeo affirmative. Ratio asserti colligitur tum ex verbis Bullæ 22. Leonis X. §. 14. præcipientis, ut Clerici tam Sæculares, quam Regulares die Sabbati majoris hebdomadæ, antequam campana Cathedralis, vel Matricis Ecclesiæ pulsaverit, campanam in Ecclesiis suis pulsare minime possint, tum ex Decretis Sacrarum Congregationum, sive rituum 6. Feb. 1068. sive Concilii 15. Mart. 1727. & nostræ Diocesanæ Synodi l. 1. cap. 5. in omnes tam Sæcularium, quam Regularium Ecclesias eandem, ut supra, confirmantibus ordinationem. Licet autem in supradictis dispositionibus fiat sermo de Cathedrali, vel Ecclesia Matrice, adhuc tamen Parochus noster, cui jura, decusque Ecclesiæ suæ tueri incumbit, jure merito de facto in casu exposito conquestus est, cum eadem ratio de Parochiali habenda sit quando in Oppido, vel rurali loco alia dignior Ecclesia, cui jus Matricis conveniat, non reperitur, quam reperiri in casu nostro non constat. Ita cum Card. de Luca de præmin. disc. 42. num. 42. Ursaja inst. crim. l. 1. tit. 10. num. 195. Gavant. p. 4. tit. 10. rub. 31.

MENSE AUGUSTI.

CAS. I. CUM quadam die intra octavam Paschæ Petrus à sua rurali parocchia ad Civitatem se contulisset, audiens in Cathedrali Ecclesia Episcopi Missam, de ejus manu cum aliis pluribus sumpsit Eucharistiam. Q. an adhuc præcepto Communionis in priori parocchia sumendæ teneatur.

Respondeo affirmative: cum enim distincta sint, ac separata omnium parocciarum confinia, dicendum est subditum alienæ parocciæ Sacram Eucharistiam in Cathedrali sumentem, communionis paschalis præcepto in cap. omnis utriusque sexus injuncto non satisfacere, præsertim post declarationes hac in re factas, tum à Sacra Concilii Cong. Mense Sept. 1649. tum sub Innoc. XI. 5. Feb. 1682. qui eadem ratione determinavit supradicto præcepto non satisfacere eum, qui in Ecclesiis Patriarchalibus Urbis Vaticanae, aut Lateranensi ad Sacram Synaxim accederet. Neque aliquid refert Petrum Sacram Eucharistiam de Episcopi manu sumpsisse, nisi enim hoc faciat expressa ipsius Episcopi, vel proprii Parochi facultate, numquam per Communionem prædictam paschali præcepto satisfaciet, & proinde ad Communionem iterum in propria parocchia sumendam tenebitur. Ita cum Card. de Lugo l. 1. resp. mor. dub. 15. num. 5. Pignatellus tom. 7. consult. 89. num. 18. Giribaldus de Euchar. cap. 8. num. 28.

CAS. II. Clericus ex quo docendo pueros elementa Grammatices, & Arithmeticæ libras bis centum, & ultra quotannis lucretur, petit à Parocho, an hoc titulo possit ad Sacros Ordines promoveri. Q. Parochi responsum.

Respondeo. Quamvis librarum bis centum annuum lucrum, quod recipit Clericus elementa Grammatices, & Arithmeticæ pueros docens, sufficiens fortasse sit ad congruam ejusdem Clerici sustentationem; adhuc tamen tale

lucrum nec beneficium est, nec Patrimonium in bonis stabilibus positum, quale ex mente Sacræ Congregationis Concilii Tridentini interpretis pro valido collationis Ordinum titulo idem Tridentinum sess. 21. c. 3. de reformatione exposcit. Quæ de re Sacra Congregatio dubiis ipsi propositis tum Mense Octob. 1589. tum 23. Maii 1609. in quibus quærebatur, an ex lucris, per artem Musicam, per Magisterium Grammatices, per gradum Theologiæ, & hujusmodi acquisitis ad Sacros Ordines promoveri aliquis queat, respondit, non posse, sed requiri omnino vel beneficium, vel Patrimonium ad vitam promovendi honeste sustentandam sufficiens: ut in Instructione Eminentiss. Archiep. Lambertini 1. Febr. 1734. hæc de re edita sub num. 7. videre est. Et tale esse debet Parochi nostri responsum.

CAS. III. Confessarius in Diocesi orat amicum suum Bononiam petentem, ut obtineat à Pœnitentiario facultatem absolvendi pœnitentem ab incestu in confessione audito. Q. an violet aliquo modo Sacramentale sigillum.

Respondeo cum distinctione. Vel amicus Confessarii ex recepta incestus notitia venire potest in cognitionem illius, qui tale delictum patravit, & confessus est, vel hoc nequaquam moraliter contingere potest. Si primum, dicatur ex quo, vel locus, in quo Confessarius audit confessiones, sit parum amplius, vel Confessarii amicus eos distincte cognoscat, qui solent pro expiatione conscientiæ ad eundem Confessarium accedere, responsio debet esse affirmans, quia sic, & Confessio redditur odiosa, & pœnitenti injuria irrogatur. Si vero dicatur secundum, ex quo ob rationes oppositas nullum sit periculum, ut reus prædicti sceleris dignoscatur, nullam in casu sigilli violationem contingere, dicendum est. Meliori tamen consilio aget quilibet Confessarius, si pro obtinendis hujusmodi facultatibus reservatum casum in confessione auditum per epistolam sigillo obfirmatam Pœnitentiario exponet. Ita cum Leandro disp. 10. de pœnit. quæst. 39. Bonac. sect. 5. punct. 4. num. 1. Giribald. cap. 18. num. 25. & 26.

MENSE SEPTEMBRIS.

CAS. I. Rusticus quidam pluries confessus est gravia peccata Capellano valde ignaro, qui nec reservata à non reservatis, nec à lethælibus venialia distinguit. Q. an illæ confessiones sint necessario iterandæ.

Respondeo negative. Quamvis enim graviter deliquerit Confessarius, qui necessaria scientia non munitus se ad confessiones excipiendas exposuit; adhuc tamen si rusticus pœnitens bene dispositus ad dictum Confessarium bona fide accessit, fuit valide absolutus, cum ad valorem directæ, vel indirectæ absolutionis præter materiam, formam, & intentionem Ministri, quas in casu adfuisse pro certo puto, nil aliud desideretur. Habebit igitur dictus pœnitens onus iterum subjiciendi clavibus reservata, si quæ possit à cæteris peccatis distinguere, habenti facultatem in illa, non vero iterandi confessiones omnes apud indoctum Capellanum jam factas. Dixi, si bona fide accessit, nam si data opera talem Confessarium elegit, à quo non potuerit utiliter mederi, in hoc casu, cum semper sacrilege confessus

sit, confessiones omnes iterare necesse est. Ita cum Gobat. tom. 1. tract. 8. n. 193. Girib. de poenit. c. 17. dub. 2. num. 10.

CAS. II. Confessarius, qui de re turpi in Confessione audita morose delectatur, ne differat absolutionis verba proferre, nullo pro se praemisso contritionis actu, poenitentem absolvit. Q. an possit à nova gravi culpa excusari.

Respondeo negative. Ratio est, quia tale fingi nequit incommodum ex dilatione absolutionis in exposito casu, ut praepro elicienda contritionis praeponderet, cum longa temporis mora opus non sit, ut Confessarius ex corde dicat: „Poeniter me offendisse Deum, quia summe bonus est, nec ultra hoc in aeternum faciam.“ Quod si vere tempus deesset, ut contingere posset, si Confessarius praedictus poenitentem suum in mortis articulo convicturum videret, tunc reus novae culpae non foret, si secus ageret, quia necessitas alium prompte absolvendi praepro contritionis in se ipso eliciendae praeponderaret. Ita cum Dicastil. de poenit. disp. 10. dub. 8. num. 232. Girib. de Sacram. in gen. cap. 5. dub. 4. num. 15. & 21. Gobat. tom. 1. tr. 7. num. 198.

CAS. III. Sacerdos in Canonicum Collegiatæ cujusdam Oppidi electus nullam umquam recepto Canonicatu fidei professionem emisit, ex quo post aliquot annos angitur scrupulo, an teneatur ad aliquam restitutionem. Q. quid respondendum.

Respondeo obligationem emittendi fidei professionem, quæ aperte colligitur sive ex Trid. sess. 24. c. 12. de reform. sive ex Pii IV. constitutione 89. impositam esse dumtaxat provis de beneficiis curam animarum habentibus, aut de Canonicatibus, & Dignitatibus in Ecclesiis Cathedralibus, non autem provis in Collegiatis sive istæ in Oppidis sint, sive in Urbibus reperiantur, cum de istis in supra adductis legibus nulla mentio habeatur. Ita respondit Sacra Concilii Congregatio tum in una Avenionensi 1586. tum in alia Catanzari 9. Februarii 1726. Qua de re cum Sacerdos noster ex quo in Canonicum Collegiatæ assumptus sit, ad praedictam fidei professionem non teneatur nullo, eadem non emissâ, scrupulo angere debet; cum certum sit ad nullam quoque perceptorum fructuum restitutionem teneri. Ita cum Eminentissimi Lambertini in Instruct. sub die 26. Augus. 1736. Garcia de benef. 3. p. c. 3. n. 12. Barbos. de potest. Episc. 3. part. alleg. 61. n. 15.

M E N S E O C T O B R I S.

CAS. I. Postquam vovit Joannes, si Deus eum praeservet per mensem à gravi peccato, in quod solebat incidere, sex julios in eleemosynam elargiri; ne teneatur, quod promisit implere, ultima mensis die, praedictum peccatum deliberate committit. Q. an adhuc ad dictam eleemosynam teneatur.

Respondeo negative. Ratio est, quia conditionate vovens per se loquendo ad voti executionem obligandus non est conditione non adimpleta, cum non censeatur voluisse se obligare nisi posita conditione, quamvis, quod dicta conditio non ponatur in esse, ex ipsius culpa contingat. Cum itaque Joannes

votum suum emisit sub conditione, quod Deus eum gravi culpa per mensem praeservet, quod idem est ac dicere, si ipse vovens, Deo adjuvante, per mensem à gravi culpa absteineat, licet ex ipsius pravo fine processerit, quod conditio adimpleta non sit, ac proinde gravius idem crimen deliberate committendo peccaverit, adhuc ad sex julios in eleemosynam erogandos obligandus non est. Dixi, per se loquendo, quia si mens Joannis fuisset se obligandi ad praedictam eleemosynam in casu, quo per ipsum praecise staret, ne apposita conditio adimpleretur, tunc oppositum concludendum foret. Ita cum Girib. de voto cap. 5. num. 57. & 58. Suar. l. 4. de voto cap. 17. num. 20. Filiuc. tr. 26. cap. 6. num. 158.

CAS. II. Paulus, & Francisca ex Dicecesi Mutinensi per annos 20. & ultra viventes in forma Matrimonii in hac Dicecesi Bononiensi domicilium habent. Mortua autem Francisca, vellet Paulus sub eadem parocchia aliam ducere uxorem. Q. an pro tali Matrimonio sufficiant consuetæ publicationes.

Respondeo negative. Quamvis enim Paulus & Francisca vixerint in forma Matrimonii per annos 20. & ultra in loco, ubi de praesenti domicilium habent, & Francisca mortua est, adhuc tamen, cum legitime non constet Franciscam fuisse veram Pauli uxorem, non sufficiunt pro novo contrahendo Matrimonio consuetæ publicationes, sed ulterius requiritur attestatio eum legalitate Ordinarii, sub quo idem Paulus testatur jam cum Francisca Matrimonium contraxisse, ut ex praedicta legitima attestazione appareat, Franciscam fuisse veram Pauli uxorem, & proinde quod eadem defuncta Paulus ad aliam ducendam absolute liber evadat. Ita expresse colligitur ex responsione Sacrae Congregationis ad dubium octavum circa Matrimonia exterorum.

CAS. III. Poenitenti obstinato animo recusanti se praesentare Superiori pro obtinenda absolutione à reservatis, permittit Superior dicta motus obstinatione, ut ab inferiori possit absolutionis beneficium obtinere. Q. an stante etiam tali facultate dictus poenitens possit absolvi.

Respondeo cum distinctione. Si dictus poenitens praeter famæ propriae diminutionem, quæ institutioni Sacramenti intrinseca est, prudenter timet aliud grave damnum Sacramento extrinsecum sibi imminere, si Superiori pro obtinenda reservatorum absolutione se sistat; in hoc casu cum ipse jus habeat non accedendi, & ut possit per inferiorem absolvi, Superior facultatem concedere teneatur, stante tali facultate eidem, utpote qui optime potest esse dispositus, beneficium absolutionis per inferiorem Confessarium denegandum non est. Si vero dicta poenitentis obstinatio in aliquo prudenti timore, ac judicio non fundetur, quam in illo propriae infamationis cum Sacramenti usu connexæ, tunc etiam posita facultate, quam superior contra jus proprium concessit, ipse poenitens utpote qui injustum animum semper retinet perseverandi in peccato, quam accedendi ad Superiorem, si facultatem praedictam non concessisset, ita indispositus est, ut nequaquam absolutionis capax censendus sit. Ita cum Gobat. 1. tr. 7. num. 732. Card. de Lugo de poenit. disp. 20. sect. 20. num. 238. & 240.

CAS. I. Cajus publicus peccator Parochus, cui confitetur, minatur mortem, nisi ei præbeat tum absolutionem sacramentalem, tum Sacram Eucharistiam. Q. an liceat aliquo modo in casu impio Caij voto indulgere.

Respondeo licere quoad secundum, non quoad primum. Ratio asserti simul, & discriminis est, quia, cum porrectio Eucharistiæ etiam indignis facta non sit per se ab intrinseco mala, illud præceptum Matthæi c. 7. expressum, non dandi Sanctum canibus; seu non porrigendi Eucharistiam indignis, est tantum obligans secundum quid, ac proinde, sicuti peccatori occulto publice petenti tenetur Minister Sacram præbere Eucharistiam, ut famæ ipsius petentis consulat, ita peccatori etiam publice minanti mortem poterit Minister licite præbere Eucharistiam, ut propriæ consulat securitati. Ex adverso, cum prolatio absolutionis supra indignum, utpote falsa, sit semper ab intrinseco mala, quemadmodum probat etiam Augustinus c. 18. L. contra mendacium; in nullo casu licitus esse potest, ideo præceptum de non absolvendis indignis obligat semper, & absolute. Nisi igitur petat Cajus Eucharistiam in odium religionis, & fidei, vel ad eandem positive dehonorandam, in quo casu ipsa porrectio impia foret, Parochus ex motivo vitandi mortem, non quidem per prolationem absolutionis, bene vero per porrectionem Eucharistiæ poterit impio Caij voto indulgere. Ita cum Gobat. tom. 1. tr. 1. n. 273. & 276. Girib. de Sacr. c. 6. n. 22. & 24. Suar. de Euch. disp. 67. sect. 1. in fine, & sect. 4. in resp. ad 1.

CAS. II. Conjugata, ne filiis ultra vires gravetur, vovit debitum non petere, & maritum rogare ne petat, sed ex metu, ne maritus ab ipsa alienus fiat, servato primo, secundum quod vovit, non servat. Q. an graviter contra votum deliquerit.

Respondeo negative, si metus sit vere prudens. Ratio est, quia voti obligatio cessare videtur, quoties ex ipsa voti executione aliquod grave damnum prudenter timetur, per quod votum non amplius de meliori bono dicatur, quodque, si tempore emissi voti cognitum fuisset, numquam prudentis iudicio tale votum emissum foret. Hoc autem videtur sequi in nostro casu, nam si metus conjugis ut vere prudens ex circumstantiis dignoscatur, damnum, quod ipsa timeret à marito, si eum roget, ne debitum petat, vere grave est, meliorique bono, de quo votum debet esse, repugnat, cum alienatio unius conjugis ab alio soleat esse plurimorum sive spiritualium, sive temporalium malorum origo, ut experientia teste in familiis quotidie videmus, ideoque sicuti numquam conjux prudenter vovisset rogare maritum, ne debitum peteret, si prædictus timor tempore emissi voti ipsius menti occurrisset; ita occurrens post votum eandem saltem in hac parte à voti executione excusat. Dixi, saltem in hac parte; quia, cum hac parte non servata possit conjux fieri prægnans, & proinde possit cessare finis non petendi, ne filiis ultra vires graventur, poterit eodem gravitatis tempore debitum etiam petere, quin votifraga censeatur. Ita cum Suar. lib. 4. de voto c. 9. n. 4. & c. 69. num. 1. & 4. Pal. punct. 20. num. 5. aliisque comm.

CAS.

CAS. III. Cuidam furiali Ecclesiæ Altare privilegiatum pro qualibet sexta feria concessum fuit sub conditione quod in eadem Ecclesia quinque saltem Missæ quotidie celebrentur. Q. an si Missæ aliquando sint pauciores quam quinque, adhuc Indulgentia subsistat.

Respondeo affirmative, dummodo hoc raro contingat. Licet enim Sacra Concilii Congregatio approbante Pontifice Innoc. XII. declaraverit 5. Jun. 1694. celebrationem Missarum in Altaris Privilegiati indulto præfinitarum quotidie necessariam esse; adhuc tamen dicendum, quod si aliqua die contingat præfinitum Missarum numerum integrum non haberi, non per hoc totaliter conditio privilegii concessione adnexa deficiat, ut ipsum quoque privilegium cessat; ita enim respondit eadem Sacra Congregatio sub Clem. XI. ad dubium n. 1. propositum die 30. Julii 1706. sub clausula à nobis posita, scilicet: Dummodo hoc raro contingat, ut in dicti Pontificis Bullario part. 2. pag. 542. videre est; & hoc idem docent Gob. t. 1. tr. 3. num. 640. Dian. part. 9. tr. 2. resol. 9.

CAS. I. Dum moritur ruralis Sacerdos piæ cuidam sodalitati adscriptus, disponit, ut ejus corpus habitu ejusdem sodalitatis indutum ad tumulum deferatur. Q. an prædicta dispositio possit laudabiliter exequi.

Respondeo negative. Quamvis enim pius, ac laudabilis sit mos laicorum, si ad ostendam venerationem, quam in vita erga Sanctos habuerunt, disponant in morte, ut alicujus Religionis, vel Societatis habitu induti ad tumulum deferantur, quando eorum vita contumeliam non inferat Sacra vestis, & in religiosa veste non sepeliantur post vitam prorsus irreligiosam, ut Theophylus Rainaudus part. 3. sect. 1. Eter. spirit. adnotavit; laudabilis tamen esse non potest talis dispositio, si sit à Sacerdote, vel alio clericali militia adscripto; cum quilibet ex his ad sepulturam deferri debeat ea Sacra indutus veste, quam ordinis sui ratio deposcit, ut sub titulo de exequiis disponit Rituale Romanum, quam dispositionem omnino servandam esse præcepit etiam Clem. XI. per Edictum suum die 4. Febr. 1705. hac de re editum, ut pag. 317. Bullarii ejusdem Pontificis manifeste apparet.

CAS. II. Parochus ruralis quodam die festo, quo tenetur Sacrificium offerre pro populo, celebrat pro defuncto præsentem cadavere, cum alius non adsit Sacerdos pro eodem celebraturus, antequam sepultura tradatur. Q. an bene se gerat.

Respondeo cum distinctione. Si Parochus talem charitatem exercet celebrando die festo pro defuncto præsentem, pro quo aliter celebraturus non invenitur, cum intentione offerendi etiam Sacrificium pro populo altera die intra hebdomadam, bene se gerit; hoc enim modo ex una parte retinet, quantum potest, quod antiquissimi est instituti, ut scilicet Missa præsentem corpore defuncti pro eo celebretur, antequam sepultura tradatur, sicuti sub titulo de exequiis inquit Rituale Romanum; neque ex alia parte populum suum privat eo spirituali auxilio, quod ipsi ex divino præcepto per Sacrificii Oblationem præstare tenetur, ut sess. 23. c. 3. Tridentinum

num docet. Si vero ita celebrat die festo pro defuncto præsente cadavere, ut altero die non sit pro populo celebraturus, malet se gerit; præfert enim consilium præcepto, & justitiæ charitatem, quod omnibus ex communi doctrina æquum non esse, compertum est.

CAS. III. Petrus obligavit in testamento hæredem suum ad præbendas quolibet anno alicui puellæ orphanæ centum libras, ut possit nubere. Q. an possit talem pecuniam puellæ inutilem Patrem habenti præbere.

Respondeo affirmative. Ratio est, quia licet puella habens Patrem inutilem nequeat toto sermonis rigore orphana appellari, adhuc tamen, cum de habente inutilem Patrem verificetur, quod careat præsidio Patris, illiusque opam desideret, sicuti de vere orphana verificatur, dicendum est, filiam habentem inutilem Patrem legato centum librarum puellæ orphanæ nubenti relicto posse quædere. Quemadmodum enim jus dans viduis privilegia eadem mulieribus inutiles viros habentibus concedit, cum parium eadem sit juris dispositio, ut ex cap. inter corporalia 2. de transl. Epis. & ex communi Doctorum mente colligitur. Ita in nostro casu loqui debemus. Hoc tamen facile non admitterem, si filia habens inutilem Patrem cum alia Patre vere carente concurreret, nisi illa esset ista pauperior, quo in casu illa adhuc eligi posset. Ita cum Amost. de causis piis L. 4. c. 7. n. 45. & seq. Barb. tr. var. axiom. 174. n. 14. Dian. t. 6. tr. 8. res. 45.

ANNO MDCCXL. MENSE JANUARI.

CAS. I. Voverat Petrus in sacræ familiæ honorem tres Julios in elemosynam largiri, unum viro seni, Mulieri lactanti alteros. Agnoscens autem virum senem, qui uxorem lactantem habebat, eidem viro omnes tres Julios præbuit. Q. an voto à se emisso satisfecerit.

Respondeo affirmative. Ratio est, quia nec res, quam vovens vovit, nec voventis finis, ut ad voti complementum requiritur, in casu nostro desideratur. Non primum, nam dare viro seni uxorem lactantem habenti Julios illos, quos Petrus dare voverat mulieri lactanti, perinde se habet, ac Julios eosdem mulieri ipsi præbere, cum datum viro, qui caput est mulieris, ipsi mulieri per se loquendo datum intelligatur. Et præcipue in casu nostro, in quo id, quod per se à voto respicitur, non est directa translatio domini duorum Juliorum in lactantem mulierem, bene vero ipsius mulieris sublevamen, quod per præstitum capiti familiæ subsidium ab ipso Petro obtinetur. Neque deficit secundum, nam finis à Petro vovente intentus, scilicet honor præstandus Divo Josepho in viro sene, & Deiparæ cum Puero Jesu in lactante muliere ipsius æqualiter, & forte expressus exhibetur, si lactans mulier ipsius viri senis sit uxor, quam si ipsemet viro ex-

tera censeatur, ut per se omnibus compertum est. Ita quoad substantiam cum Bonac. de voto dis. 5. q. 2. punct. 7. §. 3. num. 8. Less. L. cap. 76. dub. 16. n. 150.

CAS. II. Medicus, qui infirmum confessione Sacramentali conscientiam suam expiare nolentem non deseruit, quia graviter ægotantem, dubitat, an bene se gesserit. Q. dubii solutio.

Respondeo se bene gessisse. Ratio est, quia quamvis Medici præ oculo habere debeant, quam juramento servando excipiunt, S. Pii Quinti Constitutionem, ipsis interdicientem, ne ultro post tertium diem ægotum visitent, si ille renuat confiteri; hoc tamen in eo sensu est accipiendum, ut Constitutio laudata tamdiu servetur, quamdiu potest una cum charitatis præcepto, & spirituali ipsius infirmi utilitate servari. Servari autem sic nequit in casu infirmi graviter ægotantis: si enim hic nolens pro nunc confiteri à Medico deseratur, morbo magis in dies probabiliter ingravescente damnationis æternæ periculo facile exponitur, quod quam maxime charitatis præcepto, & spirituali ipsiusmet infirmi utilitati opponatur, nemo non videt. Ex adverso si Medicus talis infirmi curam non deserat, non modica fulget spes, ut idem infirmus paulatim corpore convalescens & spiritu convalescat; quod enim hodie non obtinetur, forte Deo adjuvante, mediisque piorum hominum exhortationibus obtinebitur cras. Bene itaque se gessit Medicus noster, qui Pontificiæ Constitutionis mentem, rationemve potius, quam verba respiciens, infirmum suum utpote graviter ægotantem non deseruit, quamvis conscientiam suam noluerit expiare. Et ita pro dubii solutione tenendum est cum Suar. de pœnit. disp. 35. sect. 3. n. 4. Girib. de juram. c. 3. n. 68. Bon. disp. 4. punct. 16. num. 10.

CAS. III. Pater quamvis dives filio summe peroptanti ad Sacros Ordines promoveri recusat constituere Patrimonium, ad cuius titulum quocumque alio deficiente ordinetur. Q. an graviter peccet.

Respondeo affirmative. Ratio asserti colligitur ex naturali pietatis lege, vi cuius sicuti tenetur Pater filiis, non habentibus unde vivant, alimenta præbere, cum juxta Apost. 2. ad Cor. 12. non debeant filii parentibus thesaurizare, sed parentes filiis; ita, nisi aliter Patrem justa causa suadeat, puta, si aucta filii inscitia, vel morum improbitate eum nequaquam idoneum altaris ministrum fore judicaret, tenetur Pater filio peroptanti ad Sacros Ordines promoveri, constituere Patrimonium, ad cuius titulum, quocumque alio deficiente ordinetur, cum Patrimonium ipsum alimenterum loco succedat; ratio enim naturalis, & pietas sufficienter suadent patrem nequaquam posse absque gravi culpa filios impedire, ne eum stitutum eligant, ad quem à Deo vocatos esse cognoverint. Quod evidentius ex eo apparet, quia parentes juxta proprii status conditionem ad ea media filiis præstanda tenentur, quibus per studia, aliasve exercitationes, ad sequendam futuro tempore Dei vocationem idonei fiant, ac inveniantur; quod omnino foret inutile, si postea ad eandem Dei vocationem exequentiam possent, nulla etiam concurrente rationabili causa, impediri. Ita cum Reinfest. de præcep. dec. tr. 9. q. 2. n. 19. Rosig. de ord. in communi, q. 3. art. 27. Marchin. de ord. in part. 2. c. 7. n. 4.